

Een beknopte levensloop van Frederik Berkvens: (vanwege familie Berkvens)

Geboren 1895 te Beerse en daar opgegroeid. Op 18-jarige leeftijd, in 1914, ontsnapte hij onder de bezetting van de Duitsers "vrijwillig" (onder druk van zijn vader die zijn zonen naar de oorlog stuurde!) naar Nederland door over de hoogspanningsversperring te klimmen, de zogenaamde "dodendraad" langs de Belgisch-Nederlandse grens. Van Nederland ging het voor de rekruten naar Engeland waar ze een militaire opleiding kregen. Van daaruit gingen ze naar het front aan de IJzer. Daar bracht hij 4 jaar door en raakte ook gewond door een schot in het been.

Deze strijd leverde hem de medaille van de vuurkruisvaarders op na de oorlog. Belangrijk was ook dat hij als dank in aanmerking kwam voor een staatsplaats. Zo werd hij Douanebeambte te Wuustwezel in 1922.

Zo kwam hij in Gooreind terecht en was in logies bij Sander Van De Put, met wiens dochter hij later trouwde.

Hij bleef 10 jaar douane, tot 1932. Ondertussen werd hij koster, vanaf 1927. Zijn vrouw stierf in 1931.

Vervolgens huwde hij Maria Van Loon, een boerendochter. Zij bouwden in 1937 een grote familiewoning op de hoek van de huidige kerkplaats en de oude baan, tegenover de nonnekensschool. Hier had zijn vrouw een winkel in schoolmateriaal, huishoudmateriaal en electrowaren. Het pand werd in 1982, na de dood van zijn vrouw, verkocht aan Vorsselmans en heet nu het Vorselhof.

Hij was actief in de gemeentepolitiek (cvp) en werd schepen van 1946 tot 1954 onder burgemeester Dr. Deckers.

Hij was lid van het verzet (de witte brigade) tijdens WOII, waarvoor hij na de oorlog ook erkenning kreeg (Fidelio). Hij verschaftte onderdak aan Engelse piloten op hun vluchtroute.

Frederik was een minzaam en sociaal man die graag gezien was.

Hij had twee motto's:

- Hij was altijd rustig en beheerst en liet iedereen in zijn waardigheid.
- Hij sprak nooit of te nimmer één kwaad woord over iemand.

Dat leverde hem respect op van de ganse parochie.

Vanaf 1975 ging zijn gezondheid achteruit en hij stierf in 1980, op 85-jarige leeftijd.

Zijn meer dan 40-jarige carrière en zijn niet aflatende inzet als koster, zijn populariteit en het respect dat hij genoot bij de Gooreindenaars en het feit dat hij het grootste deel van zijn carrière ook woonde in de kerkplaats, zijn volgens mij goede redenen.

Samen met het Pastoor Meeusplein vind ik dat deze twee naamsveranderingen samen een culturele en identitaire meerwaarde voor ons dorp kunnen betekenen.